

Мариана Тинчева Еклесия

Защо, Господи?

„След това видях мъртвите, малки и големи, да стоят пред Бога; отвори се книги; отвори се и друга книга – книгата на живота; и съдени бяха мъртвите по записаното в книгите, според делата си.“

(Откров. 20:12)

Старицата в леглото отлепи едното си око, после другото, вдигна глава от възглавницата и каза: „Искам да ям!“ Около нея се бяха събрали децата ѝ, внуците, племенници, близки, тъй като за пореден път изглеждаше, че възрастната госпожа е на път за отвъдното. Вместо последен издъх или прощални думи към всички, тя изговори ясно и заповедно: „Искам салата от домати и печени пиперки, искам бекон с кашкавал; за десерт – пъпеш.“ ... Не си даваше сметка, че е април. Плодните дървета се обличаха в цветове, а зеленчуци отглеждаха само в парниците. Синът ѝ реши, че трябва да изпълни и това желание на майка си, затова даде пари за специалната вечеря на жената, която се грижеше за болната. Белослава бързо наметна връхна дреха и тръгна към най-близките магазини да пазарува. Докато слизаше по стълбите се сети, че на 90 годишния си юбилей баба Кремена беше казала, че ще живее до сто! От тогава бяха изминали само две години, в които старицата губеше памет, говореше неясно, в други случаи изглеждаше бездиханна; после отново „възкръсваше“, та вече изглеждаше напълно възможно след години да угаси сто свещички... Бела влезе в първия магазин, купи домати и пиперки, но там нямаше пъпеша. Тръгна по централната улица да търси други магазини за плодове, но тези есенни плодове не се намираха лесно. Качи се на тролея, за да отиде на пазара...

Като слезе на спирката, жената видя как ръцете на мъж разлепват афиши, съобщения, обяви на голямото табло за вести. Вгледа се в поредната скръбна вест за 28 годишна жена, починала предишния ден след тежко боледуване! В ума на Белослава сега се върна старицата, скована от склероза. Погледна към десния ъгъл на некролога, и от там узна, че покойната с разкошна коса и огромни очи има две малки деца. „Защо така, Господи?“ – болногледачката изговори на глас, защото ѝ се струваше, че е допусната грешка: възрастната, която от месеци чакаха да издъхне, продължаваше да живее; а майката на двете деца вече никога няма да бъде сред тях!... Белослава прекоси площадчето с пазара, по щандовете не намери пъпеша, затова продължи към автобусната спирка. „Защо така?“ – мисълта за скръбната вест не я оставяше. Откакто работеше с болни възрастни хора много пъти се беше питала защо смъртта покосява по различни начини млади хора и малки деца, а тежко болни, парализирани старци живеят месеци, години? Но на този въпрос никой, никога не е могъл да даде отговор, няма и да се намери човек с върна мисъл... На двайсетина метра видя малко кафене и влезе в него. Поръча си чай, седна на масичката до вратата, извади от чантата си малко томче на Новия Завет, което носеше винаги за спасение от гъмжилото в

големия град. Отвори страници от Евангелието на Лука, прочете няколко стиха, ала те не бяха достатъчни за отговор на въпроса ѝ. Прелисти към последните страници на книгата, към последните глави и стихове на Откровението. Зачете се в думите за мъртви и живи, за Божия промисъл и неизследимата тайна на смъртта, но не разбра много от знаците на това откровение. Поклати глава и отпрати очи към прозореца, от където се виждаше небето. Стори ѝ се, че там мерна отворената Книга на живота, която не може да се гледа с човешки очи. Беззвучен глас ѝ подсказа, че в небесната книга е написано кога човек трябва да се роди, какво да препати и преживее, и кога точно ще се яви пред престола на Бога. Ала нему не е съдено да чете небесната книга; той не би трябвало да знае деня на своето явителство... На Белослава се стори, че тайнствената книга много прилича на тази в ръцете ѝ; дори те двете са истина от една неразделна същност, неотразима в думи. Затова човекът никога няма да получи отговори на многобройните си въпроси „Защо?“.

Щом отпи първата глътка чай, болногледачката се досети, че е тръгнала да търси пъпеш за вечеря на възрастната госпожа. Беше вече 17 часа. Стори ѝ се, че в далечината се чуват камбаните на „Св. Александър Невски“, но това беше невъзможно. Как в грохота на леки и тежки автомобили по булеварда биха могли да се чуят камбани? Бела бързо стана и излезе. На големия електрически стълб до спирката на автобуса същият мъж разлепваше афиши за предстоящ спектакъл на „Лебедово езеро“.

КРАЙ

© Мариана Тинчева Еклесия

Източник: <http://bezmonitor.info/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10461>]